

1. *Przed przystąpieniem do pierwszego etapu – poniższej Celebracji – należy przygotować odpowiednią liczbę materiałów do pracy indywidualnej (która będzie się odbywała pomiędzy pierwszym a drugim etapem konsultacji) dla wszystkich, którzy zgromadzą się na celebracji (Materiały do pracy osobistej w parafii). W materiałach tych znajduje się Modlitwa za Synod, która zostanie wspólnie odmówiona na zakończenie pierwszej celebracji, dlatego warto rozdać te materiały już przed spotkaniem.*

2. *Uczestników na koniec Celebracji należy podzielić na tzw. „małe grupy” (6-8 osób), w których, w kolejnym etapie, będzie dokonywała się konsultacja synodalna.*

3. *Należy zaplanować terminy i miejsca spotkań w grupach (drugi etap konsultacji) – ok. 2 tygodnie po niniejszej Celebracji (wyznaczyć ewentualnych moderatorów spotkań). Etap ten nie musi ograniczać się do jednego spotkania dla każdej „małej grupy”. Stosownie do możliwości danej wspólnoty, konsultacja może zostać podzielona na 2-3 oddzielne spotkania.*

4. *Należy wyznaczyć termin trzeciego etapu – spotkania, na którym nastąpi dzielenie się owocami pracy w grupach.*

Przy ołtarzu należy ustawić Paschał, który zostanie zapalony podczas Celebracji. W procesji do ołtarza niesiony jest Ewangeliarz, który umieszcza się na specjalnie przygotowanym miejscu (pulpit). Zachęca się do użycia trybularza i okadzenia Ewangeliarza. Należy przygotować wodę święconą do pokropienia wiernych.

Pierwsze Spotkanie w Parafii– Celebracja Słowa Bożego

1. *Śpiew do Ducha Świętego (O Stworzycielu Duchu Przyjdź! lub inny)*
2. *Intronizacja Księgi Pisma Świętego i okadzenie*
3. *Znak krzyża*

K. W imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.

W. Amen.

K. Miłość Boga Ojca, łaska naszego Pana, Jezusa Chrystusa, i dar jedności w Duchu Świętym niech będą z wami wszystkimi.

W. I z duchem Twoim.

4. *Wprowadzenie (tymi lub podobnymi słowami):*

Odpowiadając na zaproszenie Papieża Franciszka zgromadziliśmy się jako wspólnota – Kościół Boży, by pod działaniem Ducha Świętego, słuchając Słowa Bożego podjąć drogę odnowy. Czynimy to, bo czujemy się odpowiedzialni za Kościół i chcemy odkrywać jego nowe oblicze: Kościół synodalny, w którym każdy może się czegoś nauczyć: jeden wysłuchuje innych, a wszyscy wsłuchują się w Ducha Świętego, aby poznać to, co On mówi do nas. Proces synodalny jest przede wszystkim procesem duchowym. Słuchając siebie nawzajem chcemy rozeznawać, co Bóg mówi do nas wszystkich. Dlatego rozpoczęliśmy nasze spotkanie od wezwania Ducha Świętego, bo zgodnie z obietnicą Pana to On prowadzi wierzących „do całej

prawdy” (J 16,13). Za chwilę wsłuchamy się w Słowo Boże, które będzie inspirowało nasze późniejsze rozmowy dotyczące wspólnoty Kościoła. Otwórzmy dziś nasze serca na działanie Ducha Świętego, aby nie przemawiały przez nas własne ambicje, lecz byśmy dali się prowadzić Panu Bogu.

5. Odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych:

Mając świadomość doniosłości rozpoczynanej przez nas drogi synodalnej, wspominając wiarę, którą otrzymaliśmy na chrzcie świętym, a którą rodzice i chrzestni wyznali razem z Kościołem w dniu naszego chrztu, chcemy dziś odnowić przyrzeczenia chrzcielne, aby były one potwierdzeniem naszego trwania przy Chrystusie i wierności jego Ewangelii. Znakiem łączącym te wydarzenia jest Pascha, który teraz uroczystie zapalamy, a który tamtego dnia i dziś przypomina nam Chrystusa Zmartwychwstałego żyjącego wśród nas i prowadzącego nas przez całe życie.

Kapłan podchodzi i uroczystie zapala Pascha

K. Światło Chrystusa
W. Bogu niech będą dzięki.

Wyrzeczenie zła

K. Pytam teraz każdego z was:
Czy wyrzekasz się grzechu, aby żyć w wolności dzieci Bożych?
W. *Wyrzekam się.*
K. Czy wyrzekasz się wszystkiego, co prowadzi do zła, aby cię grzech nie opanował?
W. *Wyrzekam się.*
K. Czy wyrzekasz się szatana, który jest głównym sprawcą grzechu?
W. *Wyrzekam się.*

Wyznanie wiary

K. Czy wierzysz w Boga, Ojca wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi?
W. *Wierzę.*
K. Czy wierzysz w Jezusa Chrystusa, Jego Syna jedynego, Pana naszego, narodzonego z Maryi Dziewicy, umęczonego i pogrzebanego, który powstał z martwych i zasiada po prawicy Ojca?
W. *Wierzę.*
K. Czy wierzysz w Ducha Świętego, święty Kościół powszechny, obcowanie świętych, odpuszczenie grzechów, zmartwychwstanie ciała i życie wieczne?
W. *Wierzę.*

Zakończenie

K. Taka jest nasza wiara. Taka jest wiara Kościoła, której wyznawanie jest naszą chlubą w Chrystusie Jezusie, Panu naszym.
W. *Amen.*

Kapłan kropi zgromadzonych wodą święconą, Można wówczas wykonać śpiew: Com przyrzekł Bogu.

6. Kolekta

K. Módlmy się: Boże, Ty jesteś Rządcą i Opiekunem swojego Kościoła † daj Twoim sługom zgromadzonym na Synodzie ducha rozumu, prawdy i pokoju, * aby gorliwie starali się poznać Twoją wolę i z całą mocą ją wypełniali. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, † który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg przez wszystkie wieki wieków.

W. Amen.

7. Komentarz przed I czytaniem

Usłyszmy za chwilę fragment Dziejów Apostolskich opowiadający o Dniu Pięćdziesiątnicy. Będziemy świadkami wypełnienia się słowa zmartwychwstałego Pana, który zapowiedział uczniom, że zostaną „ochrzczeni Duchem Świętym” (dosł. „zanurzeni w Duchu Świętym”), co uzdolni ich do bycia Jego świadkami wobec całego świata (por. Dz 1,4-8). Nie można mówić o Kościele i jego misji, pomijając asystencję Ducha Świętego, który od samego początku jest inicjatorem i gwarantem skuteczności wszelkich działań podejmowanych przez uczniów Chrystusa. Duch Święty zstępujący na zgromadzonych w Wieczerniku sprawia, że stają się oni skutecznymi świadkami zbawienia, które w osobie Syna Bożego zostało dane całemu światu. Słuchając czytania, zwróćmy uwagę na to, czyją mocą dokonują się te wielkie rzeczy i pomyślmy, co może się dokonać, kiedy i my w pełni otworzymy się na łaskę Ducha Świętego.

8. Czytanie 1 – Dz 2, 1-11

Czytanie z Dziejów Apostolskich

Kiedy nadszedł dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle spadł z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić.

Przebywali wtedy w Jerozolimie pobożni Żydzi ze wszystkich narodów pod słońcem. Kiedy więc powstał ów szum, zbiegli się tłumnie i zdumieni, bo każdy słyszał, jak przemawiali w jego własnym języku.

Pełni zdumienia i podziwu mówili: « Czyż ci wszyscy, którzy przemawiają, nie są Galilejczykami? Jakżeż więc każdy z nas słyszy swój własny język ojczysty? — Partowie i Medowie, i Elamici, i mieszkańcy Mezopotamii, Judei oraz Kapadocji, Pontu i Azji, Frygii oraz Pamfilii, Egiptu i tych części Libii, które leżą blisko Cyreny, i przybysze z Rzymu, Żydzi oraz prozelici, Kreteńscy i Arabowie — słyszymy ich głoszących w naszych językach wielkie dzieła Boże ».

Oto słowo Boże.

9. Psalm – Ps 104 (103), 1ab i 24ac. 29bc-30. 31 i 34 (R.: por. 30)

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

Błogosław, duszo moja, Pana, *
o Boże mój, Panie, Ty jesteś bardzo wielki.
Jak liczne są dzieła Twoje, Panie, *
ziemia jest pełna Twoich stworzeń.

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

Gdy odbierasz im oddech, marnieją *
i w proch się obracają.
Stwarzasz je napełniając swym duchem *
i odnawiasz oblicze ziemi.

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

Niech chwała Pana trwa na wieki, *
niech Pan się raduje z dzieł swoich.
Niech miła Mu będzie pieśń moja, *
będę radował się w Panu.

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

10. Komentarz przed II czytaniem

Każda ludzka społeczność składa się z osób, które mają przeznaczone sobie miejsce i zadania do wykonania. Nie inaczej jest z Kościołem. Dając nam łaskę wiary Pan Bóg jednocześnie przygotowuje dla nas odpowiednie miejsce we wspólnocie uczniów Chrystusa. Obdarza nas przy tym szczególną asystencją Ducha Świętego, który sprawia, że jesteśmy w stanie wypełnić powierzone nam zadania. Niekiedy owe towarzyszenie Trzeciej Osoby Trójcy Świętej przyjmuje formę charyzmatu, czyli daru duchowego, za pomocą którego możemy służyć wspólnocie (por. 1 Kor 12,1-12). Niestety owo zróżnicowanie obdarowania czy powołania często postrzegane jest przez nas w czysto ludzkich kategoriach wielkości lub ważności. Tak było już w pierwszej wspólnocie chrześcijańskiej w Koryncie, której członkowie bardzo szybko podzieli się na różne ugrupowania i poddali się pokusie współzawodnictwa (por. 1 Kor 1,10-13), zapominając, że wiara w Chrystusa ma łączyć, a nie dzielić. Dlatego pisząc do Koryntian św. Paweł posługuje się obrazem ciała jako symbolu jedności i harmonii. Kościół jest mistycznym Ciałem Chrystusa, a zatem poszczególni chrześcijanie, podobnie jak części ciała, od momentu chrztu świętego mają tę samą godność i są sobie nawzajem potrzebni.

Czytanie z Pierwszego Listu świętego Pawła Apostoła do Koryntian.

Bracia:

Podobnie jak jedno jest ciało, choć składa się z wielu członków, a wszystkie członki ciała, mimo iż są liczne, stanowią jedno ciało, tak też jest i z Chrystusem. Wszyscyśmy bowiem w jednym Duchu zostali ochrzczeni, aby stanowić jedno Ciało: czy to Żydzi, czy Grecy, czy to niewolnicy, czy wolni. Wszyscyśmy też zostali napojeni jednym Duchem. Ciało bowiem to nie jeden członek, lecz liczne członki. Jeśliby noga powiedziała: « Ponieważ nie jestem ręką, nie należę do ciała », czy wskutek tego rzeczywiście nie należy do ciała? Lub jeśliby ucho powiedziało: « Ponieważ nie jestem okiem, nie należę do ciała », czyż nie należałoby do ciała? Gdyby całe ciało było wzrokiem, gdzież byłby słuch? Lub gdyby całe było słuchem, gdzież byłoby powonienie? Lecz Bóg, tak jak chciał, stworzył różne członki umieszczając każdy z nich w ciele. Gdyby całość była jednym członkiem, gdzież byłoby ciało? Tymczasem zaś wprawdzie liczne są członki, ale jedno ciało. Nie może więc oko powiedzieć ręce: « Nie jesteś mi potrzebna », albo głowa nogom: « Nie potrzebuję was ». Raczej nawet niezbędne są dla ciała te członki, które uchodzą za słabsze; a te, które uważamy za mało godne szacunku, tym większym obdarzamy poszanowaniem. Tak przeto szczególnie się troszczymy o przyzwoitość wstydliwych członków ciała, a te, które nie należą do wstydliwych, tego nie potrzebują. Lecz Bóg tak ukształtował nasze ciało, że zyskały więcej szacunku członki z natury mało godne czci, by nie było rozdwojenia w ciele, lecz żeby poszczególne członki troszczyły się o siebie nawzajem. Tak więc gdy cierpi jeden członek, współcierpią wszystkie inne członki; podobnie gdy jednemu członkowi okazywane jest poszanowanie, współradują się wszystkie członki. Wy przeto jesteście Ciałem Chrystusa i poszczególnymi członkami.

Oto słowo Boże.

12. Komentarz przed Ewangelią

Za chwilę usłyszymy jeden z końcowych fragmentów Ewangelii wg św. Łukasza. Okrutna śmierć Jezusa na krzyżu do głębi wstrząsnęła Apostołami. Mimo że Pan kilkakrotnie zapowiadał to wydarzenie uczniowie wydają się nie być w ogóle na nie przygotowani. Nic zatem dziwnego, że dwóch Apostołów postanawia opuścić Jerozolimę. Idąc do Emaus, doświadczają czegoś nadzwyczajnego. Dołącza się do nich sam zmartwychwstały Jezus, którego początkowo w ogóle nie rozpoznają. Pan jednak rozpoczyna z nimi dialog. Cierpliwie tłumaczy im Pisma, wyjaśniając jeszcze raz to wszystko, co z Nim się stało. Dwaj Apostołowie ostatecznie rozpoznają Mistrza, gdy przy stole wykonuje gesty, które wcześniej uczynił w Wieczerniku. Wysłuchajmy perykopy, która doskonale podpowiada jak Bóg troszczy się nawet o tych, którzy szukają własnej drogi i jak Słowo Boże i sakramenty pozwalają powrócić do „podążania razem” we wspólnocie.

13. Śpiew przed Ewangelią

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Przyjdź, Duchu Święty,
napętnij serca swoich wiernych i zapal w nich ogień swojej miłości.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

14. Ewangelia – Łk 24, 13-35

+ Słowa Ewangelii według świętego Łukasza.

W pierwszy dzień tygodnia dwaj uczniowie Jezusa byli w drodze do wsi, zwanej Emaus, oddalonej sześćdziesiąt stadiów od Jerozolimy. Rozmawiali oni ze sobą o tym wszystkim, co się wydarzyło. Gdy tak rozmawiali i rozprawiali ze sobą, sam Jezus przybliżył się i szedł z nimi. Lecz oczy ich były niejako na uwięzi, tak że Go nie poznali.

On zaś ich zapytał: « Cóż to za rozmowy prowadzicie ze sobą w drodze? » Zatrzymali się smutni. A jeden z nich, imieniem Kleofas, odpowiedział Mu: « Ty jesteś chyba jedynym z przebywających w Jerozolimie, który nie wie, co się tam w tych dniach stało ».

Zapytał ich: « Cóż takiego? »

Odpowiedzieli Mu: « To, co się stało z Jezusem z Nazaretu, który był prorokiem potężnym w czynie i słowie wobec Boga i całego ludu; jak arcykapłani i nasi przywódcy wydali Go na śmierć i ukrzyżowali. A myśmy się spodziewali, że właśnie On miał wyzwolić Izraela. Teraz zaś po tym wszystkim dziś już trzeci dzień, jak się to stało. Co więcej, niektóre z naszych kobiet przeraziły nas: Były rano u grobu, a nie znalazłszy Jego ciała, wróciły i opowiedziały, że miały widzenie aniołów, którzy zapewniają, iż On żyje. Poszli niektórzy z naszych do grobu i zastali wszystko tak, jak kobiety opowiadały, ale Jego nie widzieli ».

Na to On rzekł do nich: « O nierozumni, jak nieskore są wasze serca do wierzenia we wszystko, co powiedzieli prorocy! Czyż Mesjasz nie miał tego cierpieć, aby wejść do swej chwały? » I zaczynając od Mojżesza poprzez wszystkich proroków wykladał im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego.

Tak przybliżyli się do wsi, do której zdążali, a On okazywał, jakoby miał iść dalej. Lecz przymusili Go, mówiąc: « Zostań z nami, gdyż ma się ku wieczorowi i dzień się już nachylił ». Wszedł więc, aby zostać z nimi. Gdy zajął z nimi miejsce u stołu, wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał go i dawał im. Wtedy otworzyły się im oczy i poznali Go, lecz On zniknął im z oczu. I mówili nawzajem do siebie: « Czy serce nie pałało w nas, kiedy rozmawiał z nami w drodze i Pisma nam wyjaśniał? »

W tej samej godzinie wybrali się i wrócili do Jerozolimy. Tam zastali zebranych Jedenastu i innych z nimi, którzy im oznajmili: « Pan rzeczywiście zmartwychwstał i ukazał się Szymonowi ». Oni również opowiadali, co ich spotkało w drodze i jak Go poznali przy łamaniu chleba.

Oto słowo Pańskie.

15. Katecheza (Kościół synodalny)

16. Modlitwa powszechna

K. Przez Jezusa Chrystusa, który łaską Ducha Świętego napelnia swój Kościół, z ufnością przedstawmy Bogu nasze prośby:

1. Za święty Kościół Boży: aby podążając pośród wszystkich narodów ziemi był dla nich światłem w drodze ku Królestwu Bożemu. *Ciebie prosimy...*
2. Za papieża Franciszka, naszego Biskupa Kazimierza, Biskupa Grzegorza oraz Lud Boży naszej diecezji: niech celebrowanie Synodu pomoże nam rozeznawać wolę Bożą i odważnie ją wypełniać. *Ciebie prosimy...*
3. Za członków ruchów, stowarzyszeń i wspólnot kościelnych: aby poprzez zaangażowanie w realizację misji Kościoła przyczyniali się do budowania jedności Ciała Chrystusowego. *Ciebie prosimy...*
4. Za tych, którzy porzucili wspólnotę Kościoła: aby doświadczenie miłości Boga działającego przez człowieka pozwoliło im powrócić na wspólną drogę. *Ciebie prosimy...*
5. Za chorych, samotnych, uciśnionych i cierpiących: aby nigdy nie byli odrzuceni przez społeczność, ale otrzymali odpowiednią pomoc i opiekę. *Ciebie prosimy...*
6. Za nas, tutaj zgromadzonych: aby proces synodalny wprowadzał nas coraz głębiej w komunie Kościoła, sprzyjał naszemu w niej uczestnictwu i umożliwiał realizację misji powierzonej nam przez Chrystusa. *Ciebie prosimy...*

K. Boże nasz Ojczy, który zgromadziłeś wszystkie narody w jedności wiary, † napelnij nasze serca łaską Twego Ducha, * zapal w nas ogień Twojej miłości i prowadź wspólną drogą. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W. Amen.

17. Informacje na zakończenie

Zainspirowani Słowem Bożym, otwarci na działanie Ducha Świętego, pragniemy podjąć refleksję nad zadaniem nam przez Papieża Franciszka tematem, który brzmi: „Kościół synodalny, głosząc Ewangelię, „podąża razem”; jak owo „podążanie razem” realizuje się dzisiaj w naszym Kościele lokalnym? Do podjęcia jakich kroków zaprasza nas Duch Święty, abyśmy wzrastali w naszym „podążaniu razem”. Ta nasza konsultacja odbędzie się w małych grupach, w których słuchając się wzajemnie, będziemy mogli dzielić się doświadczeniami wiary i działania Ducha Świętego w naszym życiu. Zanim jednak spotkamy się w grupach, będziemy mieli czas na osobiste stanięcie przed Bogiem i wsłuchanie się w jego głos. Pomocą w tym posłużą nam materiały, które dziś

otrzymaliśmy. Niech będą one inspiracją do indywidualnego rozmyślenia, ale także do podejmowania dialogu wśród rodziny i znajomych. Niech to doświadczenie stanie się następnie przedmiotem naszych konsultacji w grupach, które odbędą się *(podać czas i miejsce spotkań grup)*.

Zapraszamy jednocześnie na trzeci etap konsultacji parafialnej – ostatnie spotkanie, które odbędzie się *(podać czas i miejsce)*. Będzie ono czasem zebrania owoców i podsumowaniem pracy naszej parafii, z którego syntezę prześlemy na kolejną konsultację Synodu Biskupów.

Na zakończenie przywołajmy jeszcze raz Ducha Świętego, by oświecał nasze serca i umysły przy podejmowaniu duchowej refleksji dotyczącej „podążania razem” wspólnoty Kościoła. Uczyńmy to wspólnie odmawiając Modlitwę za Synod. Następnie otrzymamy Boże błogosławieństwo, po którym wspólnym śpiewem zawierzemy Maryi, naszej Matce i Królowej ten czas rozeznawania.

18. Modlitwa za Synod:

Stajemy przed Tobą, Duchu Święty,
zgromadzeni w Imię Twoje.

Z Tobą jedynie, który nas prowadzisz;
zamieszkał w naszych sercach,
naucz nas drogi, którą mamy iść
i jak mamy nią podążać.

Jesteśmy słabi i grzeszni;
nie dozwól, abyśmy wprowadzali nieład.
Nie pozwól, by niewiedza sprowadziła nas na niewłaściwą drogę,
albo stronnictwo wpływało na nasze działania.

Niech w Tobie odnajdziemy naszą jedność,
abyśmy mogli razem podążać do życia wiecznego,
i abyśmy nie zbaczali z drogi prawdy
i tego, co jest słuszne.

O to wszystko prosimy Ciebie,
który działasz w każdym miejscu i czasie,
w komunii Ojca i Syna,
na wieki wieków.

Amen.

19. Błogosławieństwo

20. Pieśń Maryjna będąca zawierzeniem procesu synodalnego Bogu za matczynym wstawiennictwem Maryi Królowej Apostołów i Matki Kościoła.